

Angélica.

(Prizor iz otroškega življenja.)

Osobe: Gospod Bogdan, gospa Bogdánova; Angélica, Stanko, Mirko, Olga.

(Pozorišče: Lepó opravljená gospoška sôba.)

I. Nastop: Gospa Bogdánova, Mirko.

Gospa Bogdánova
(pri mizi pleteč.)

Vže zopet nečeš slúšati me, Mirko!
Le čakaj, danes te zares zatožim,
Da zvé papá in zve Angélica,
Kakó je Mirko sila neubôgljiv —
Pobéri ročno mi na tléh iglico!

Mirko

(držeč se na jok pobira pletilno iglo.)

Pa naj Angélica vže skoro pride!
Velikanoč je tükaj — jutri bode,
Otroci v cerkev pojdemo ropotat —
A še sedaj Angélice ni naše!
In mámica dejala ste, da pride.

Gospa Bogdánova.

Saj pride — danes. Toda priden bodi,
Sicér ne bode marala te bratca.

Mirko.

Ko mi takó je dolgčas, mámica!
Da Stanko vsaj bi vže prišel iz šole,
In Olga bi prišla notárjeva. —

Gospa Bogdánova.

Potrpi: šola skoro bo minula,
In Olga tudi kmalu nas obišče.
Dotlèj prisedi k meni in miruj,
Da vsega mi po sobi ne razvlečeš!

Mirko.

Oh nà, mamá —

Gospa Bogdánova.

Le tiho bodi, Mirko,
Sicér Angélica nikár ne pride —

Mirko.

Pa pride, pride danes še, da veste!

Gospa Bogdánova.

Nò dobro; a papá prinesel Stanku
Ropôtec bo samó, ničesar têbi,
Če bodeš tak!

(Stanko vstopi.)

II. Nastop: Gospa Bogdánova, Mirko,
Stanko.

Stanko.

Hé, Mirko, Mirko,
Sedaj pa pride koj Angélica —
Kaj nè, mamá?

(Odloži svoje šolsko orodje.)

Gospa Bogdánova.

Sevéda, Stanko, kmalu.
A Mirko je takó poreden dánés —
Kako pa ti si v šoli se učil?

Stanko.

Mamá, ne bodite hudi — paziti
Takísto nisem mogel kakor sícer;
Domov so vedno mi vhajále misli,
Češ: ni li vže prišla — Angélica . . .

Gospa Bogdánova.

Saj se takó je tudi zdele meni!
In kárali so te gospod učitelj?

Stanko.

O nè, mamá — Učitelj vé vže tudi,
Da pride danes séstrica iz mesta,
Ki vsi jo željno pričakújemo,
Posebno jaz —

Mirko.

In jaz in Olga

Stanko.

Tudi,
Saj se mi čudno zdi, da ni še njé,
Da vsi Angélici bi šli naproti.
Dejala je, da —
(Nekdo potrka.)

Gospa Bogdánova.

Nóter!

(Olga vstopi.)

III. Nastop. **Gospa Bogdánova, Mirko,**
Stanko, Olga.

Olga.

Dober dan!

Mirko.

Poglédi jo: Prišla si vender, Olga!

(Stopi k njej.)

Stanko

(takisto.)

Saj védel sem, da ti ne izostaneš,
Ker z námi si želiš Angélice.

Sedàj gremó. —

Gospa Bogdánova.

Ne bodi kakor voda!

Kdo zna, kedaj se ona še pripelje:
Ti tudi si mi preveč silen, Stanko!

Mirko.

Saj ste dejali nam o póludne,
Da pojdemo. —

Gospa Bogdánova.

Dejala, dà. In pójdete,
Toda prezgôdaj je sedàj, otroci;
Iz mesta k nam je dolga dolga pot,
Predáleč pa vam ne dovolim iti.

Stanko.

Samó do známenja —

Gospa Bogdánova.

Do tjékaj bodi!

A ondù stati tudi vam ne káže,
Zato počakajte pri domu raje
In tu pa tam si malo poigrajte,
Tačas pripravim jaz vam júžino,
Potém pa — z Bogom, deca!

Stanko.

Tudi dobro,

Pa déjmo si ta čas igrati, Olga!

(Gospa Bogdánova otide.)

Mirko.

Oh nà. —

Olga.

Ti, Stanko, raje se menímo,
Kakóva vaša bo Angélica,
Kakó se ž njo pozdrávimo prísročno,
Komú najlepših bo stvarij prinésla,
In —

Mirko.

Méni, méni!

Stanko.

Sitnež mali, Mirkec!
Storímo kakor Olga svétuje!
(Otroci posédejo.)

IV. Nastop. **Mirko, Stanko, Olga.**

Olga.

Jaz pravim, da Angélica gospíca
In taka bode, da je ne spoznámo.

Stanko.

Gotovo. In takó učena silno,
Da vsi se pojdemo mi skrit pred njó!
Tam doli v mestu vsega se učijo:
Računijo gotovo vže nad sto,
In brati znajo kakor veter hitro,
Pisoč najlepše délajo potéze
In rišejo lepó, da nikdar téga —
Tam doli v mestu se učijo vséga.

Olga.

Gotovo.

Mirko.

Hm, in mene bo Angélica
Vse tisto, kar razúme, naučila,
Da bom učen kot ona sama, vesta,
In bolj kot vidva, ki sedita v šoli!

Stanko.

Se vé, se vé: vse čisto boš prekosil.

Olga.

Hà hà gotovo —

Mirko.

In prinesla méni
Najvèč bo píruhov in sladkaríje,
Igrač, in Bog še védi, česa vsega,
Takó je zadnjič áteju pisála.

Gospa Bogdánova

(iz stranske sobe.)

Otroci, brž Angélici naproti!
Vrbétova je úpravkar prišla Marijca —
V trenotku bode tu Angélica!

Mirko, Stanko, Olga.

Juhé! Angélica, Angélica . . .
(Šinejo k višku ter hité skozi vrata.)

V. Nastop. Gospod Bogdan, gospa Bogdánova, Angélica.

Gospod Bogdan.

Otroci, dà, sàj pravim, ti otroci!
Kakó so šli, kot bi jih burja nesla —
Da le predáleč bi mi ne letéli!

Angélica.

Pa res, zakaj pa ste jih odposlali!
Objela vže bi rada Mirka, Stanka,
Objela in pritisnila na lice — —
Ves mesec tega sem se veselila,
Po dnévi mislila, sanjala v noči,
Da zopet vidim drago mámico
In áteja in zorna bratca svoja,
Ki ljubim ju nad vse takó prisrčno!

Gospa Bogdánova.

Izpolni vse se ti, Angélica,
Ne boj se, daleč ne zaídejo,
Marijca jim Vrbétova pové,
Da si domá — povrnejo se ročno.

Gospod Bogdan.

Poglèj, kakó Angélica je vzrástla!
In lepo je prinesla spričevalo —
(Otide pó - nje.)

Gospa Bogdánova.

Oboje stárišem sladkó veselje,
Ostani pridna še napréj in dobra!

Angélica

(razkazuje stvarí v kovčeku.)

Letó-le Stanku je poslala teta,
A Mirku tó-le, knjižica je moja,
Za Olgo —
(Zyunaj se začuje ropót.)

Gospa Bogdánova.

Zdaj gredó, Angélica!
Saj sem dejala ti, da bo takisto,
Da skoro pridejo —

Angélica.

Gredó, gredó!
A jaz se skrijem jim — brž v óno sôbo,
Da iznenadim jih — in radostnéje
Potém se vsakemu veselje smeje!

(Zbeži za očetom v drugo sobo.)

VI. Nastop. Gospa Bogdánova, Mirko, Stanko, Olga, Angélica.

Mirko

(prisôpe skozi vrata.)

Angélica !

Stanko

(takisto.)

Angélica !

Olga.

(takisto.)

Kaj ni je?

Gospa Bogdánova.

Kakó, da ste takó se brž vrnili?

Stanko.

Vrbétova Marijca — čakaj, čakaj —
Vsem trem porédro se je nalagála,
Da vže domá je z átejem sestrica,
Naj brž se vrnemo —

Mirko.

Oh nà, mamá,

Sedaj je ni!

Olga.

A óna pride skoro,
Hitimo vnovič jej zvestó naproti!
(Hoče iti.)

Gospa Bogdánova.

Angélica !

Angélica

(vstopi.)

Stanko, Olga

(hitita k njej.)

Angélica! Joj, saj si tú!

Angélica.

Moj Stanko! Olga!

Mirko

(mračno pogleduje déklico.)

Angélica.

Mirko dragi, k meni!
(Hiti k njemu.)

Mirko

(zbeži proti vratom.)

Gospod Bogdan

(vstopi skozi poslednja, ujame Mirka.)

VII. Nastop. **Gospod Bogdan**, gospa Bogdánova, **Mirko**, **Stanko**, **Olga**, **Angélica**.

Gospod Bogdan

(Mirku.)

No, kam pa ti? Pogledi jo, sestríco,
Ki si takó jo želel videti,
Ki vedno si po njej povpraševál!
Zdaj pojdi k njej!

Angélica.

Nú, Mirkec, pojdi,
Prinésla tèbi sem igračie lepih,
Ropôtec, píruhov —

Mirko

Gospa Bogdánova. **Angélica!**

Boji se te in skoro bi te ne poznál.

Olga.

Hì, hì, — saj sem dejala jaz takó:
Angélica postala je gospica —

Stanko.

Gospica, dà, učéna, pridna, lépa;
A vender z nami grè ropôtat jutri,
Kaj nè, da pojdeš res?

Angélica.

Seveda, Stanko!
Ti, Mirko ljubi, tudi pojdeš, já-li
Pomôlit v cerkev sveti božji grob?

Mirko

(boječe jeeljá.)

Pomôlit grob —

Angélica.

Kjer lučic bo nešteto —

Mirko.

Nešteto. —

Angélica.

Jezuščku gorélo v čast. —

Mirko.

Gorélo v čast —

Angélica.

In petje se prekrasno
Razlegalo bo pred oltarjem svetim. —

Mirko.

Ahá — in pomaranč dobimo sladkih
In píruhov. —

Stanko, Olga.

Ha-hà, hahahahà!
Neumnež, meniš li, da v cerkvi môrda
Delil cerkovník píruhe bo rdeče?

Angélica.

Če tudi tega nè, kaj nè, da, Mirkec —
Midvá vse jedno pojdeva ropôtat,
Potem pa bode vže papá preskrbel,
Da pomaranč in píruhov dobiva.

Stanko.

Dobimo, reci, vsi, Angélica!
Kaj nè, papá?

Gospod Bogdan.

Gotovo, dragec moj!
Potem pa vsi srčno se veselite
Velikenoči, ki bo skoro tù.

Otroci vsi

(razven Mirke, ki se še vedno malo kislo drží.)
Velikenoči, dà, juhuuhuhù!

Gospa Bogdánova.

Tedaj vesel bo z vami Mirkec tudi,
Ki danes ves dan se nekámo kuja —

Angélica.

Izvéstno! Z nami pel bo: „Aleluja!“

Zastor pade.

Konec.

Mih. O. Podtropiški.

